

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci
žalobce: **M. E.**

státní příslušnost Pákistán

t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.

sídlem Kovářská 939/4, Libeň, 190 00 Praha

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, č. j. CPR-9633-2/ČJ-2020-930310-V223, ve věci správního vyhoštění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 18. 1. 2020, č. j. KRPU-221412-44/ČJ-2019-040022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let. Počátek doby, o kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena dle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně bylo rozhodnuto o tom, že podle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.
2. Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 2. 2020, č. j. CPR-9633-2/ČJ-2020-930310-V223, bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
3. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 27. 2. 2020, č. j. CPR-9633-2/ČJ-2020-930310-V223, v níž namítal nepřiměřenost správního vyhoštění, nepostavení na jisto důvodů znemožňující jeho vycestování, bagatelizaci důvodů ve věci udělení mezinárodní ochrany, nedostatečnou individualizaci správního řízení, odchýlení se od rozhodovací praxe správního orgánu, v důsledku čehož došlo ke zjevnému překročení diskreční pravomoci správního orgánu. Žalobce současně podal výčet různých ustanovení správního řádu, které měl podle jeho názoru žalovaný porušit, a parafrázoval text těchto ustanovení. K námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a existenci překážek vycestování, žalobce poukázal na to, že jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu a odchod ze země původu v průběhu správního řízení uvedl, že má odůvodněný strach z rodiny přítelkyně (zejména jejího otce), který mu již v době, když s dívkou chodil, osobně vyhrožoval, že v případě, že se s ní bude nadále stýkat, zabije nejen jeho, ale také i jeho blízkou rodinu. Má odůvodněný strach z pronásledování, poznamenal také, že si prostřednictvím zástupce snaží opatřit relevantní podklady od svých známých, které by prokazovaly vyhrožování. Žalobce vyslovil názor, že neobstojí závěr žalovaného, že uvedené obavy nelze podřadit pod článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť jsou pouze soukromé povahy ve spekulativní rovině, bez reálného základu. Tento závěr žalovaný neopřel o relevantní argumentaci, natož o prokázání tohoto závěru bez důvodných pochybností, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z něho nevyplývá, na základě jakých skutečností k závěrům o nedůvodnosti obav a neexistence překážek vycestování dospěl. Dle žalobce správní orgán své rozhodnutí zatížil vadou, která má dopad do jeho hmotněprávního postavení. Není zřejmé, na základě jakých skutečností a důkazů žalovaný dospěl k závěru, že mu nehrozí pronásledování po návratu do země původu. Žalovaný tak porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a jeho individualizaci, dále § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobce uvedl, že v jeho případě mělo dojít k aplikaci ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť má důvodné obavy, že v případě jeho

navrácení do země původu by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí a toto navrácení by tak bylo s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

4. Žalobce dále namítal, že uložení správního vyhoštění na období 3 let je s ohledem na jeho konkrétní případ nepřiměřený. Správní orgán sice disponuje s možností správního uvážení, nicméně v tomto případě došlo k jejímu překročení, neboť stanovení doby správního vyhoštění v rozmezí 3 let, nebylo dostatečným způsobem odůvodněno, vzhledem k individuálním okolnostem případu a je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti a mělo by dojít k jeho zrušení. V obdobných případech, které žalobce označil, byla doba správního vyhoštění stanovena rozdílně. Správní orgán by měl dbát na to, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zcela odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkového podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že se v žalobou v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi námitkami žalobce. Námitky uvedené žalobcem v žalobním bodu III. se týkají řízení o udělení mezinárodní ochrany, a tudíž je tato námitka v projednávané věci irelevantní. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno až po vydání prvostupňového rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobou napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem.
6. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 75 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud neshledal vady napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že 17. 12. 2019 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb. V oznámení o zahájení správního řízení se konstatuje, že řízení o správním vyhoštění je zahájeno na základě skutečnosti, že dne 17. 12. 2019 v 07:45 hodin byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie z oddělení dokladů a specializovaných činností na trase mezi Ústí nad Labem a Děčínem jako cestující v mezinárodním vlakovém spoji EC 178 jedoucího z Prahy do Berlína, spolu s dalšími 2 cizinci, a to státním příslušníkem Pákistánské Islámské republiky a státním příslušníkem Islámský stát Afghánistán. Žalobce při kontrole nepředložil hlídce žádné doklady. Z uvedeného důvodu byl na místě v 07:50 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., pro neoprávněný vstup a pobyt na území České republiky a následně převezen na služebnu cizinecké policie k provedení dalších úkonů. Žalobce tedy od blíže nezjištěné doby, nejméně však dne 17. 12. 2019 v 07:45 hodin, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie, vstoupil na území České republiky a neoprávněně zde pobývá bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu není oprávněn. Z těchto důvodů je možné podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb. vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území České republiky přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie až na 5 let.

9. Dne 17. 12. 2019 byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení sepsaný podle § 18 odst. 1 správního řádu, a to za přítomnosti tlumočníka. Ze spisu se podává, že žalobce nepředložil žádné doklady totožnosti. Na dotaz správního orgánu, kde má svůj cestovní pas, odpověděl, že žádný pas nemá a nikdy jej nevlastnil. Kromě jiného dále uvedl, že o Evropě jako takové, nějaké povědomí má. Některé evropské státy zná. Povědomí o Schengenském prostoru nemá žádné, ale ví o tom, že když cestuje mimo území Pákistánu, tak musí mít cestovní doklad a někdy i vízum. Žalobce uvedl, že je státním občanem Pákistánské islámské republiky. Na otázku, za jakým účelem vstoupil do Schengenského prostoru do Evropy, odpověděl, že z Pákistánu odešel z ekonomických důvodů. Jeho cílem byla Spolková republika Německo. Z Pákistánu vycestoval před 4 měsíci za pomoci převaděčů. Nejprve jel do Iránu, následně do Turecka, Řecka a odtud do Makedonie a dále do Srbska. V Srbsku se připojil k dalším 2 uprchlíkům. Za pomoci převaděče vstoupil do přepravního kontejneru na kamionu. Když řidič po dvou dnech kontejner otevřel, vyběhli ven a na místě pak zjistili, že jsou v Praze v České republice. Vozidlem taxi se nechali odvézt na vlakové nádraží a zakoupili si jízdenku na vlak do Berlína. Zhruba za hodinu po nástupu do vlaku je kontrolovala hlídka policie. Na území České republiky vstoupil asi v pondělí 16. 12. 2019. Nikdy nežádal v některém ze států Evropské unie o azyl. Měl v úmyslu požádat o azyl ve Spolkové republice Německo. Na dotaz, co by dělal v případě, že by byl propuštěn na svobodu, kam by vedly jeho kroky, odpověděl, že jeho prvotní cíl bylo dostat se do Spolkové republiky Německo, ale když už jde zde v České republice, možná by tu zůstal. V Pákistánu má rodiče a sourozence. Na území České republiky nikoho nemá, ani nezná. Nenavázal zde ani žádné kulturní, ekonomické či společenské vazby. Na otázku správního orgánu, zda ví o nějakých překážkách, které by mu bránily v návratu do rodné země a zda mu tam hrozí nějaké nebezpečí, či zda je tam ohrožen na životě nebo zdraví, pronásledován z politických důvodů, či zda mu tam hrozí trestní stíhání, uvěznění, mučení či nelidské zacházení, žalobce odpověděl, že do Pákistánu se vrátit nechce, protože tam všechno prodal, aby se mohl dostat do Evropy. Dále uvedl, že v Pákistánu se seznámil s jednou dívkou z jiné vesnice. Jeho rodina i její rodina s tím nesouhlasila. Má tedy strach, že kdyby se vrátil zpět, tak by mu mohl její otec ublížit. Nic dalšího mu tam nehrozí. Na životě ani zdraví ohrožen není. Nehrozí mu tam žádné trestní stíhání. Ani nepochází z válečné oblasti. Je zdravý, žádné léky nebere.
10. Spis obsahuje rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky z 18. 12. 2019, č. ZS59938, jehož obsahem byl žalobce 18. 12. 2019 seznámen a podle něhož je vycestování žalobce do Pákistánské islámské republiky možné.
11. Dne 18. 12. 2019 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPU-221142/ČJ-2019, proti němuž žalobce podal odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů policie, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
13. Podle ust. § 179 odst. 1 téhož zákona, vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě,

že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.

14. Podle § 179 odst. 2 téhož zákona, za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
15. Krajský soud předně konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Soud současně poznamenává, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří nedílný celek. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Dle názoru soudu rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná a přezkoumatelná. Z rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývají důvody, pro které došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb. Krajský soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že v jeho případě mělo dojít k aplikaci ust. § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Krajský soud především neshledal důvod ke zpochybnění závazného stanoviska ministerstva vnitra, dle kterého je vycestování žalobce možné. Soud zastává názor, že soukromé důvody, pro něž se žalobce obává návratu (obavy z toho, že by mu mohl ublížit otec dívky z vedlejší vesnice, s níž měl vztah, se kterým jeho ani její rodina nesouhlasila), nejsou v dané věci relevantní a nevedou k závěru o nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v případě návratu žalobce do Pákistánu. Otázkou možného vycestování se správní orgán I. stupně velmi podrobně zabýval a jeho úvahy jsou rozvedeny na straně 2 – 3 napadeného rozhodnutí. Tyto závěry soud sdílí, v podrobnostech na ně proto odkazuje. Žalobcovy obavy z reakce otce jeho přítelkyně, resp. její rodiny, nepředstavují hrozící skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. znemožňující vycestování žalobce, neboť tvrzené obavy nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení. Ve shodě s žalovaným také soud poznamenává, že z podkladů rozhodnutí, které jsou ve správním spise, a jejich specifikace je uvedena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, plyne, že v Pákistánu existuje dostatek právních norem a prostředků, aby se žalobce před negativním jednáním mohl aktivně bránit.
16. Nedůvodnou soud rovněž shledává žalobní námitku o nepřiměřenosti stanovení doby 3 let, po niž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Soud zastává názor, že správní orgány pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí. Krajský soud konstatuje, že správní uvážení musí být v tomto směru podepřeno důvody a nesmí být svévolné, diskriminační a ze strany správního orgánu zneužívající. Žádné pochybení žalovaného spočívající v překročení mezí správního uvážení krajský soud neshledal. Ve shodě s žalovaným je nutno vyhodnotit jako podstatné okolnosti nejen žalobcova nelegálního pobytu na území České republiky (bez platného cestovního dokladu a víza), ale též jeho nelegální vstup do Schengenského prostoru (mimo hraniční přechod a vyhnout se hraniční kontrole). Správní orgány nepochybily, pokud neoprávněný pobyt žalobce bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu na území České republiky posoudily jako závažné jednání, neboť je ve veřejném zájmu České republiky, ale i v zájmu ostatních členských států Evropské unie, které jsou i součástí Schengenského prostoru, aby se na jejich území zdržovali pouze ti cizinci, kteří splňují platné podmínky vstupu a pobytu v Schengenském prostoru. Zhodnotit je také nutno i tu skutečnost, že žalobce byl od

počátku srozuměn s protiprávností svého jednání, přičemž na cestě ze země původu využil placených služeb převaděčů. Uložené opatření spočívající ve vyhoštění žalobce a zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 3 let, soud nepovažuje za zjevně nepřiměřenou či excesivní. Ve shodě s žalovaným soud jako podstatné považuje okolnosti nejen žalobcova nelegálního pobytu na území České republiky – bez platného cestovního dokladu a víza, ale též jeho nelegální vstup do Schengenského prostoru. Zdůrazňuje rovněž, že zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgány ve svých rozhodnutích vysvětlily, že stanovení kratší doby by nebylo účinné a dostatečně odrazující a neodpovídalo by všem výše uvedeným skutečnostem. Krajský soud na rozdíl od žalobce nepovažuje zákaz vstupu na území za nedostatečně odůvodněný. Jak výše uvedeno, doba zákazu vstupu v délce 3 let je s ohledem na skutkové okolnosti nynější věci zcela přiměřená a správní orgány nevybočily z mezí svého uvážení a jejich rozhodnutí nejsou excesivní. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgány v obdobných věcech přistupují k uložení doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území EU v mnohém kratším intervalu, než je tomu v jeho případě, a k tomu označil 2 rozhodnutí žalovaného, pak soud má za to, že tato 2 rozhodnutí rozhodně nedokládají nějakou ustálenou správní praxi, od níž se ve věci žalobce, žalovaný odklonil.

17. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto jí v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. května 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně